

ROYAUME DE BELGIQUE.
-----KONINKRIJK BELGIE.
-----AVIS DU CONSEIL D'ETAT.
-----ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, neuvième chambre, saisi par le Premier Ministre, le 21 janvier 1987, d'une demande d'avis, dans un délai ne dépassant pas trois jours, sur un projet d'arrêté royal n° "relatif à la garantie de l'Etat à accorder aux emprunts de refinancement à émettre par la Société nationale du logement, par la Société nationale terrienne ou par le nouvel organisme qui reprendra leurs obligations", a donné le 26 janvier 1987 l'avis suivant :

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, negende kamer, op 21 januari 1987 door de Eerste Minister verzocht hem, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over een ontwerp van koninklijk besluit nr. "betreffende de toe te kennen Staatswaarborg aan de herfinancieringsleningen van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting en van de Nationale Landmaatschappij of door de nieuwe instelling die hun verbintenissen zal overnemen", heeft op 26 januari 1987 het volgend advies gegeven :

Le projet invoque comme fondement la loi du 27 mars 1986 attribuant certains pouvoirs spéciaux au Roi, notamment l'article 1er, 2°, d.

Le projet vise à permettre l'octroi de la garantie de l'Etat à des emprunts futurs destinés au refinancement des charges d'emprunts émis sous la garantie de l'Etat qui viendront à échéance dans l'avenir et non plus, comme dans le cas des arrêtés déjà pris (1), pour couvrir une défaillance survenue, donc certaine et acquise, des débiteurs en ordre principal.

On peut admettre que "la maîtrise des dépenses publiques" postule que des paiements faits par l'Etat en exécution de sa garantie puissent être "refinancés" au moyen de nouveaux emprunts émis avec une nouvelle garantie de l'Etat, de manière à reconstituer les moyens de trésorerie.

Mais cette interprétation large des termes de la loi de pouvoirs spéciaux : "la maîtrise des dépenses publiques", ne peut s'appliquer qu'aux emprunts ou aux fractions d'emprunts pour lesquels le débiteur principal est défaillant et pour lesquels la garantie de l'Etat doit intervenir.

.../...

(1) Arrêté royal n° 441 du 14 août 1986 relatif à la garantie de l'Etat à accorder aux emprunts de refinancement émis par la Société nationale du logement et par la Société nationale terrienne, et arrêté royal n° 477 du 5 décembre 1986, qui modifie l'arrêté royal n° 441.

Aussi, les termes du projet sont trop extensifs car ils permettraient au Roi d'accorder de nouvelles garanties de l'Etat à des emprunts de refinancement dont le montant dépasserait ce qui serait nécessaire à la couverture des engagements restant garantis, après intervention des débiteurs directs.

L'article 1er devrait dès lors être remanié. Il devrait également être précisé, comme dans l'arrêté n° 441, que les emprunts à refinancer sont des emprunts qui ont été antérieurement émis par les sociétés nationales.

Par ailleurs, il est question d'un "nouvel organisme national qui reprendra leurs obligations". Cet organisme, qui devra être doté de la personnalité civile, doit être créé par une loi future. On ne peut préjuger la décision du législateur. Dès lors, si l'on conserve la mention de cet organisme, le conditionnel devrait être employé plutôt que le futur, aussi bien dans l'intitulé que dans l'article 1er.

Le texte suivant est proposé pour l'article 1er du projet :

"Article 1er.

Le Roi peut attacher la garantie de l'Etat aux emprunts que la Société nationale du logement, la Société nationale terrienne ou le nouvel organisme national qui reprendrait leurs obligations seront autorisés à contracter en vue du refinancement des charges d'emprunts émis par la Société nationale du logement ou la Société nationale terrienne, sous la garantie de l'Etat, dans la mesure où ces charges d'emprunts doivent être supportées par l'Etat, en raison de la défaillance des débiteurs".

Het ontwerp voert als rechtsgrond aan de wet van 27 maart 1986 tot toekenning van bepaalde bijzondere machten aan de Koning, inzonderheid artikel 1, 2°, d.

Het doel van het ontwerp is mogelijk te maken dat de Staatswaarborg verleend wordt voor toekomstige leningen die moeten dienen voor het opnieuw financieren van de lasten van onder Staatswaarborg uitgegeven leningen die in de toekomst zullen aflopen, en niet meer, zoals in het geval van de reeds vastgestelde besluiten (1), voor het dekken van een voorgevallen en dus zeker en vaststaand in gebreke blijven van de hoofdschuldenaars.

Men mag aannemen dat het "het beheersen van de openbare uitgaven" vereist dat betalingen die de Staat ter uitvoering van zijn waarborg gedaan heeft, "geherfinancierd" kunnen worden door middel van nieuwe leningen die met een nieuwe Staatswaarborg worden uitgegeven, zodat de schatkistmiddelen weer worden samengesteld.

Deze ruime uitlegging van de in de bijzondere-machtenwet gebezigde bewoordingen : "het beheersen van de openbare uitgaven", kan echter slechts gelden voor leningen of gedeelten van leningen waarvoor de hoofdschuldenaar in gebreke blijft en waarvoor de Staatswaarborg moet werken.

.../...

(1) Koninklijk besluit nr. 441 van 14 augustus 1986 betreffende de toe te kennen Staatswaarborg aan de herfinancieringsleningen uitgegeven door de Nationale Maatschappij voor de huisvesting en de Nationale Landmaatschappij en koninklijk besluit nr. 477 van 5 december 1986, dat het koninklijk besluit nr. 441 wijzigt.

De bewoordingen van het ontwerp zijn dan ook te uitbreidend. Ze zouden het de Koning immers mogelijk maken om nieuwe Staatswaarborgen te verlenen voor herfinancieringsleningen waarvan het bedrag hoger zou liggen dan hetgeen noodzakelijk zou zijn om na het in actie treden van de directe schuldenaars de gewaarborgd gebleven verbintenissen te dekken.

Artikel 1 zou derhalve herwerkt moeten worden. Zoals in het besluit nr. 441 zou eveneens gepreciseerd moeten worden dat de leningen die opnieuw gefinancierd moeten worden, leningen zijn die vroeger door de nationale maatschappijen zijn uitgegeven.

Overigens is er sprake van een "nieuwe nationale instelling die hun verbintenissen zal overnemen". Die instelling, die rechtspersoonlijkheid zal moeten krijgen, behoort bij een toekomstige wet te worden opgericht. Men kan op de beslissing van de wetgever niet vooruitlopen. Bijgevolg zou, als die instelling verder vermeld blijft, veeleer de voorwaardelijke wijs dan de toekomstige tijd gebruikt moeten worden, zowel in het opschrift als in artikel 1.

De volgende tekst wordt voorgesteld voor artikel 1 van het ontwerp.

"Artikel 1.

De Koning kan de Staatswaarborg verlenen voor de leningen die de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting, de Nationale Landmaatschappij of de nieuwe nationale instelling die hun verbintenissen zou overnemen, zullen mogen aangaan met het oog op het opnieuw financieren van de lasten van leningen die onder Staatswaarborg door de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting of de Nationale Landmaatschappij zijn uitgegeven, voor zover die leningenlasten wegens het in gebreke blijven van de schuldenaars door de Staat moeten worden gedragen".

La chambre était composée de

De kamer was samengesteld uit

Messieurs : Ch. HUBERLANT,
de Heren :

conseiller d'Etat, président,
staatsraad, voorzitter,

J.-J. STRYCKMANS,
P. FINCOEUR,

conseillers d'Etat,
staatsraden,

Madame : R. DEROY,
Mevrouw :

greffier,
griffier.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. J.-J. STRYCKMANS.

Le rapport a été présenté par M. G. PIQUET, premier auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. J.-J. STRYCKMANS.

Het verslag werd uitgebracht door de H. G. PIQUET, eerste auditeur.

LE GREFFIER - DE GRIFFIER,

LE PRESIDENT - DE VOORZITTER,

R. DEROY.

Ch. HUBERLANT.